

ת"ד 339/02/16 - מדינת ישראל נגד דליק סליחוב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 339-02-16 מדינת ישראל נ' סליחוב
תיק חיצוני: 476108/2015

בפני כבוד השופט אריה זרזבסקי
המאשימה/המשיבה מדינת ישראל
נגד הנאשם/המבקש דליק סליחוב ע"י ב"כ עו"ד טמיר

החלטה

בפני בקשה לביטול כתב אישום בטענה מקדמית של הגנה מן הצדק וזאת לפי סעיף 149 (10) לחסד"פ.

הרקע הוא כי ביום 29.10.15 נהג הנאשם/המבקש ברכב בנתיבי אילון מדרום לצפון והתקרב למחלף רוקח.

אותה שעה רכב רוכב האופנוע המעורב בכיוון נסיעת הנאשם, מימינו של השול הימני והתקרב אף הוא למחלף רוקח. על פי כתב האישום סטה הנאשם ימינה ופגע ברוכב האופנוע המעורב אשר נחבל חבלה של ממש וכלי הרכב ניזוקו.

לטענת המשיב, למרות שרוכב האופנוע המעורב נהג על השול הימני, תוך ביצוע עבירה של נסיעה על השול, למרות המלצת בוחן התנועה המשטרתי שהמליץ על העמדה לדין של שני הנהגים המעורבים בתאונה, הוגש כתב אישום כנגד המבקש ולא נגד רוכב האופנוע, בכך יש לראות אכיפה בררנית ולפיכך על ביהמ"ש להורות על ביטול כתב האישום המיוחס למבקש.

לטענת המשיבה, נסיבות נהיגתו של המבקש/נאשם ברכב, התנהלותו בכביש ותוצאות התאונה אינן זהות או אפילו דומה לנסיבות נהיגתו של רוכב האופנוע, לפיכך יש לדחות את הבקשה.

ביום 1.12.16 נשמעו טיעונים במסגרתם טענה המאשימה כי קיימת הנחיה של מחלקת התנועה לפיה "במצב של עומס תנועה או פקק או נסיעה איטית, המדיניות היא לא לדווח כנגד רכב דו גלגלי על השול".

המאשימה הפנתה לבג"ץ 2540/15 שם נפסק כי אין דרכו של בית משפט להתערב בשיקול דעת רשויות התביעה לגבי עצם העמדה או אי העמדה לדין.

לדעת המאשימה, המקרה שבפנינו אינו נמנה עם אף אחד מנסיבות בהן יתערב ביהמ"ש כגון חוסר סבירות קיצוני או עיוות דין, לפיכך יש לדחות הבקשה.

המבקש/נאשם טען כי בוחן המשטרה שבחן את אירוע התאונה המליץ להעמיד לדין את שני הנהגים, בניגוד להמלצתו המאשימה החליטה להגיש כתב אישום כנגד הנאשם ולא כנגד רוכב האופנוע.

לדברי הנאשם, ההנחיה הרלבנטית מתירה כי רק במקרה של פקק או עומס תנועה לא ירשמו דוחות לרכב דו גלגלי הנוסע על השול, רק בנסיבות שאין בהם לסכן את הרוכב או שאר משתמשי הדרך או לגרום להפרעה לתנועה. במקרה שלפנינו הרוכב המעורב פגע ברכב הנאשם בשול לשם הגיע עקב מצוקה, ואילו הבוחן קבע שיש להעמידו לדין ולמרות המלצת הבוחן לא הוגש נגדו כתב אישום יש בכך אכיפה בררנית.

דין והכרעה

בעניין אכיפה בררנית נפסק בבג"ץ 6396/96 בעניין זקין לאמור:

"אכיפה בררנית אינה היפוך של אכיפה מלאה לעיתים קרובות אין אכיפה מלאה, ומבחינה מעשית אף לא יכולה להיות אכיפה מלאה, של חוק או תקנות, אכיפה חלקית אינה בהכרח אכיפה פסולה. כך גם אכיפה מדגמית, שהרי המדינה אינה יכולה להקצות אלא משאבים מוגבלים לאכיפת חוק, כך גם רשויות מנהליות שונות, כמו רשויות מקומיות, לכן רק טבעי וראוי הדבר שהמדינה ורשויות אחרות יקבעו לעצמן מדיניות ובמידת הצורך האפשר גם הנחיות כתובות, שיקבעו סדר עדיפות לאכיפת החוק. אכן, מדיניות או הנחיות כאלה צריכות לעמוד במבחנים המקובלים לגבי כל החלטה מנהלית, כגון מבחנים של מטרה כשרה, שיקולים עניינים, סבירות ועוד. אולם אם הן עומדות במבחנים אלה, אכיפת החוק על פי מדיניות או הנחיות כאלה אינן אכיפה פסולה, אכיפה כזאת אף שהיא אכיפה חלקית אינה אכיפה בררנית. (שם פסקה 16 עמ' 305,306).

ובהמשך:

אכן, רשות מנהלית המבקשת לאכוף את החוק נהנית כמו כל רשות מנהלית, מחזקת החוקיות. מי שמעלה נגד החלטת הרשות טענה של אכיפה בררנית, ולכן הוא מבקש לפסול את ההחלטה, עליו הנטל להפריך חזקה זאת. הדעה נותנת כי רק במקרים נדירים ניתן יהיה להפריך את החזקה ולהוכיח אכיפה בררנית. ראשית, הדעת נותנת כי בדרך כלל רשות מנהלית, שיש לה סמכות לאכוף את החוק, תפעיל את הסמכות על יסוד שיקולים עניינים לאור מטרת החוק. שנית, גם במקרה שבו קיים חשד בדבר אכיפה בררנית, בד"כ קיים קושי להוכיח כי הרשות המנהלית הפעילה מטרה פסולה". (שם בעמ' 307).

לאור ההלכה הפסוקה נקבע כי רשויות האכיפה יכולות להקצות משאבים מוגבלים לאכיפת החוק, ובנסיבות אלה אין

המדובר באכיפה פסולה ואכיפה חלקית כאמור אינה אכיפה בררנית.

(ראה לעניין זה תת"ע 2830-01-16).

בבג"ץ 2540/15 פלוני נפסק כדלקמן:

"ברגיל אין דרכו של בימ"ש זה להתערב בשיקול דעת רשויות התביעה לגבי עצם העמדה או אי העמדה לדין...

כאמור עסקינן בסוגיות המצויות בלב תחומי אחריותם של גורמי המשטרה והתביעה, בהם מתחם שיקול הדעת הנתון לרשות המוסכמת הינו רחב ביותר, ומידת ההתערבות של בית משפט זה מצומצמת ומוגבלת למקרים בהם החלטת רשויות התביעה לוקה בחוסר סבירות קיצוני או עיוות של ממש". (ראה שם, פסיקה 5 לפס"ד).

יצוין כי המשיבה בתגובתה ציינה כי המשטרה שקלה במכלול השיקולים בייחס למדיניות האכיפה בנוגע לנסיעת רכב דו גלגלי בשול והוציאה בקשר לכך הנחיות.

לאור ההלכה שנפסקה בבג"ץ 6396/96 בעניין האבחנה בין אכיפה חלקית לאכיפה בררנית, הרי שהמבקש/נאשם לא עמד בנטל להוכיח כי המשיבה פעלה מתוך שיקול זר או לצורך השגת מטרה פסולה.

בנסיבות העניין אני דוחה את הבקשה לביטול כתב האישום.

קובע להקראה ליום 26.2.17 שעה 09.00.

המזכירות תשלח עותק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו כסלו תשע"ז, 15 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.